

Sapilastria

CAIXA D'ESTALVIS
PROVINCIAL
DE GIRONA

Editorial

Ja fa temps que hem sortit i hem volgut incorporar noves idees i nova gent a aquesta experiència, de moment alentadora, que començarem sense saber molt bé on anàvem, i ben poca idea del que era escriure per ésser llegits. Si hem de ser clars, ni nosaltres mateixos ens véiem capaços de superar els tres o quatre primers números. La realitat ha estat molt altra i això bàsicament gràcies a la resposta popular que ha estat molt positiva. Ara, en sentir-nos recolzats, és el moment de millorar la nostra imatge i refinar la nostra feina, corregint errors que, amb una organització més acurada, eren del tot evitables.

El funcionament més àgil a partir d'ara, en base a uns departaments o grups de treball, ha de fer possible un millor resultat final. Per altra part, la Redacció assumeix de forma unitària la responsabilitat de la línia de la revista, que és i serà independent i al marge de debats partidistes que puguin existir en el poble i que Lapilastra els reculli com a tal mitjà d'expressió.

Som també conscients de que hi ha gent que diu o pensa que som més amics d'un grup o partit que d'altre. A nosaltres aquestes afirmacions no ens afecten. El que ens sap greu és que a aquestes altures encara es confongui la forma oberta de portar la direcció amb l'opinió lliure i personal dels seus col.laboradors, que són i poden ésser tots els bescanonins. Si hi ha qui no hi vol participar no podem obligar-lo, però sí el que volem dir ben clarament a tot el poble, com ja ho feiem en el primer número, és que Lapilastra resta oberta a tothom mentre es respecti la llibertat dels altres.

En el mateix context s'ha d'entendre la relació amb el nostre Ajuntament, al que respectem totalment en tant que és representació democràtica del nostre poble. Això, però, no pot significar mai passivitat, doncs és clar que és valor inqüestionable de qualsevol país democràtic la crítica responsable. Quan es parla de publicar un butlletí per part de l'Ajuntament i nosaltres oferim les nostres pàgines, no s'ha de polititzar per cap grup aquesta qüestió. Voldríem aquí valorar positivament l'iniciativa d'Unió Popular Bescanonina en el sentit d'informar al poble. Quan, per exemple, un col.laborador de Lapilastra critica a una persona o grup, que no s'identifiqui necessàriament a la Revista en aquesta crítica.

Pensem finalment que Bescanó va endavant i que s'estan endegant noves coses amb encert, però sí potser ens atreviríem a demanar en aquests moments en que l'Estatut d'Autonomia ha estat refrendat i que per fer rutilar el País hem de treballar amb vocació unitària, que a Bescanó no s'exagerin massa les diferències polítiques en benefici d'una millor Administració.

LAPILASTRA

Revista mensual de Bescanó

CONSELL DE REDACCIÓ

Angelina Casadevall, Josep Boada, Joan Vivó, Joan M.ª Viader, Dolors Vilert, Pere Magrià, Francesc Frigolé, Imma Clos, Assumpció Vivó.

HI COL.LABOREN

M.ª Àngels Vilaplana, Joan Serrat, M.ª Rosa Santiago, Dolors Vilamitjana, Ernest Planagumà, Jaume Casademont, Llufs Viugué, Angel Bonet, Josep Fusés, Llufs Simón, C. E. Bescanó, Pere Codina, Dr. Àngel Latorre.

Portada: Joan M.ª Viader.

Fotografies: Pere Magrià.

Novembre 1979 - Any 1 - N.º 7

Imprimeix: Pagès - Impremta - Anglès

Dipòsit legal: Gl. 315-79

SUMARI

Editorial - pàg. 3
Notícies i comentaris - Pàgs. 4 i 5
Ajuntament - pàg. 6
Cròniques des del Senat - pàg. 7
L'Entrevista - pàgs. 8 i 9
D'ací i d'allà - pàg. 10
Qui amb mainada s'acotxa... - pàg. 11
Viatge a Israel - pàgs. 12 i 13
Lliçons de català - Poesia - pàg. 14.
Cultura - pàg. 15
Esports - pàg. 16
Referèndum i eleccions - pàg. 17
Viure Natural - pàg. 18
Temps Lliure - pàg. 19
Ciències - pàg. 20
Banyuts no, gràcies - Bústia - pàg. 21
Passatemp - pàg. 22
Racons de Bescanó - pàg. 23
Lapilastra no es fa responsable de l'opinió dels seus col.laboradors.

LAPILASTRA no es fa responsable de les opinions dels seus col.laboradors.

Lapilastra

NOTÍCIES I COMENTARIS

ROBEN EL COTXE DEL TINENT D'ALCALDE SR. COMERMA.

El propassat dia 27 de Setembre, entre les 10 i 11 de la nit, el Tinent d'Alcalde Sr. Comerma, que sortia d'una reunió a l'Ajuntament, de la Comissió de Cultura, es va trobar amb la sorpresa que li havien robat el cotxe. Un cotxe d'Auto-Escola de la seva propietat, en el que hi tenia en el moment del robatori, claus i documents de les diferents sucursals que tenen a la província.

Sortosament als quatre o cinc dies es va trobar aparcat a St. Narcís, sense faltar-li les claus i res d'importància.

Malauradament l'onada de terrorisme i robatoris que es viu actualment no es limita ja a les grans ciutats. Un símptoma molt desmoralitzador.

El nostre amic i veí de LAPILASTRA, en JORDI BRUNS, va ser ingressat a la Ciutat Sanitària "Príncipes de España", de Barcelona, per esser-li practicada una delicada operació. Ha estat visitat diverses vegades per membres d'aquest Consell de Redacció, i per cert, la primera revista del mes passat que sortí de les màquines d'impremta va ser per ell i portada expressament a Barcelona, ja que ho havia demanat per sortir-hi ell fotografiat a l'equip de futbol. Desitgem des d'aquestes pàgines, un total i prompte restabliment d'en JORDI, i que ben aviat poguem veure'l per Bescanó.

COSTELLADA DE GERMANOR AL PLA DE MONTFULLÀ

7|10|79. — Un total de 130 bescanonins es reuniren a l'explanada de Montfullà per celebrar un dinar de germanor amb costelles, conill, botifarres...al caliu.

Unes grans senyeres catalanes decoraven l'explanada. Va haver-hi ball de disfresses, carreres de sacs, concurs de cant, xistes, etc... Va ésser una festa molt completa.

12 D'OCTUBRE — FESTA DEL PILAR — PATRONA DEL LA GUÀRDIA CIVIL

La Benemèrita del nostre poble celebrà la diada de la seva patrona amb una missa a l'Església de l'Assumpta, que oficià el Sr. Rector, Mn. Pere Prats.

La corporació municipal els acompanyà en aquesta celebració.

Seguidament va haver-hi un cóctel-vernou al restaurant "Turó dels Cavalls" de la nostra població.

A conseqüència de les darreres plujes, els nous i flamants col·legis de Bescanó varen poder inaugurar una gran piscina en el mateix pati de jugar. És clar que la profunditat era poca; tot i això, a més d'un lí va entrar l'aigua per dalt la bota. Sembla que va ser degut a que no varen instal·lar com Déu mana els corresponents desaigües. Apa, a veure si no badem senyors arquitectes i enginyers! De totes maneres la mainada està molt contenta d'haver-hi aquest estany i poc va costar fer-hi anar a tothom al bell mig del llac per poguer tirar la foto.

Ens hem assabentat que es donen els primers passos per tal d'emprendre el treball de fer desaparèixer l'illa formada al bell mig del riu TER al seu pas per Bescanó. Recordem que ja l'Evaristo de "La Barca" va dir-nos a l'entrevista que li vàrem fer, el perill que aquest obstacle representava pel poble en el cas d'una inundació.

LAPILASTRA ha sobrevolat amb avioneta l'esmentada illa, i si des de baix el perill es veu gros, podríem dir que des de l'aire és immens, doncs hom s'adona de lo grossa que s'ha tornat l'illa comparada amb fotos fetes 30 anys endarrera, i amb una vegetació que es pot catalogar d'exuberant.

Les Pubilles i Pubills després de la seva elecció. Ells es proven els regals amb que foren obsequiades les pubilles.

Podem veure l'entusiasme amb què alguns dels nostres "marxosos" consellers aplaudeixen l'acte.

FESTA DELS QUINTOS

29/9/79. — En la nit del dissabte, dia 29, en els locals d'Alba Bescanonina, el jovent del nostre poble es reüní per celebrar una festa pels quintos d'aquest any.

Amb bon encert es decorà el local a estil discoteca i una bona música moderna feia moure l'esquelet a tots els assistents.

Va haver-hi coca, cubates, cbctel de l'amor, etc. Es feu l'elecció de la Pubilla i les seves Dames d'Honor que recaigué en les senyoretetes: Pubilla: M.ª Rosa Soler. Dames: Elena Rexach i Irene Fernández. En l'elecció dels Pubills, aquesta distinció fou per en Josep Alsina i en Carles Casanovas. Donem a tots la nostra enhorabona.

Assistiren i feren entrega de les bandes i regals als elegits, els Tinents d'Alcalde Sr. Comerma i Frigolé, i el president de l'Associació de Pares de Família, Sr. Tarrés.

El nois organitzadors d'aquesta festa dels quals alguns ja estan "fent la guerra" d'altres a punt d'anar-hi, foren: Manel Montalban, Pere Moner, Joaquim Tarrenchs, Josep Alsina, Pere Tura, Antoni Pulido, Carles Casanovas, Llorenç Marcillo, Joan Ferrer, Aurelio Padilla, Manel Soley, Ferran Massaneda, Sebastià Pérez, Isidre Cases, Robert Lloret, Lluís Aurich, Frederic Sagué i Climent Pérez.

Els bescanonins s'ho pensen a l'hora de donar el seu vot.

L'urna ja s'està omplint. Bescanó respon al seu deure.

JA TENIM ESTATUT

25/10/79. Catalunya ha referendat l'eina que ha de servir per l'afiançament d'un Estatut plenament autònom.

Aquest 25 d'Octubre, encara que amb una participació un xic migrada, Catalunya ha votat SI a l'Estatut.

Han acudit a les urnes un promig del 60% del cens electoral català. S'atribueix un percentatge a la pluja que en tot el dia no va deixar de caure arreu de Catalunya.

La mitja més alta de participació l'ha tingut la província de Girona amb un 63'6%, segueix Barcelona amb un 61%, Lleida 58'2% i Tarragona 54'6%.

Globalment l'índex de participació va ser del 60'5%

o sigui que van votar 2.634.373 ciutadans i d'ells afirmativament l'Estatut 2.322.355, que representa el 88'1%.

Declaracions del Conseller Ortínez referents a les perspectives després de sapiguer els resultats que fan viable l'Estatut: "Per Sant Jordi pot haver-hi la Generalitat constituïda, amb el Parlament constituït, el nou President elegit i nomenat el Consell Executiu. O sigui, que l'aire nacional de la diada de Sant Jordi serà més gran que l'habitual perquè tindrem les institucions plenes".

Preparem-nos doncs, a no tardar, a tornar a portar el nostre vot a les urnes.

Resultats a BESCANÓ:

	Cens Electoral	Votants	SÍ	NO	Bl.	Nuls	% de Participació
BESCANÓ	1.463	1.058	999	28	30	1	72'31
VILANNA	258	148	133	7	8	0	57'36
ESTANYOL	169	87	77	6	3	1	51'47
	1.890	1.293	1.209	41	41	2	68'41
			93,50%	3,17%	3,17%	0,15%	

L'AJUNTAMENT

SESSIONS.— Durant el mes d'octubre es celebraren dues sessions de la Comissió Permanent, amb dates 5 i 19, així com tres del Ple, amb data 9 (dues extraordinàries) i 26, l'ordinària habitual.

La Permanent del dia cinc, concedí sis llicències per obres menors, una de major i la pròrroga d'una altra; va aprovar factures per un import de 714.657 ptes., l'ajornament de la recaptació d'arbitris d'enguany fins a tenir preparats els padrons d'inspecció de motors i de guals i diversos assumptes de simple tràmit.

El dia 19, la Permanent, aprovà onze expedients d'obres menors, una de major i dues pròrroques permisos per a obres de pas de línies elèctriques a les empreses FECSA i Bonmatí; factures per un total de 300.819 ptes.; expedient d'activitats molestes per instal·lació de gasóleo C. per la calefacció noves escoles, i finalment, tracta diversos afers de tràmit.

Quant al Ple, celebrà amb data nou, sessió extraordinària, a la que s'aprovà definitivament el Plec de condicions per l'arrendament dels locals del Cinema Unió, i una altra, en la que l'Ajuntament s'adherí a la campanya iniciada per la Generalitat, en pro del Referèndum pro-estatut de Catalunya.

L'extracte dels acords adoptats pel Ple ordinari del dia 26 són:

Aprovar expedient de suplementos y habilitació de credits dintre el pressupost ordinari del 1979, per un total de 2.679.642 ptes.

Reconeixement de crèdits, corresponents a despeses fetes enguany i a satisfer a càrrec del pressupost del 1980.

Passar als serveis tècnics, projecte de pont, sobre la Riera de "Can Ribas" formular pels particulars interessats.

Resoldre diversos precs i preguntes.

PLEC CONDICIONS ARRENDAMENT CINEMA

UNIÓ.— Aprovat en la sessió del dia 9, ara està en tràmit d'exposició al públic durant el termini de 15 dies comptats una vegada apareixi l'edicte en el Butlletí Oficial de la Província. En el moment de redactar aquestes notes no ha aparegut encara dit anunci. Durant els 15 dies assenyalats poden formular-se reclamacions, per escrit, a la Secretaria Municipal.

EXPEDIENT MODIFICACIÓ DE CRÈDITS. També està en període d'informació pública expedient, que podrà ésser examinat i reclamat durant 15 dies una vegada apareixi publicat l'anunci en el B.O. de la Província.

PLAQUES BICICLETES I VELOMOTORS. Ens comuniquen de les Oficines Municipals, que estan a disposició dels usuaris de bicicletes i ciclomotors, les plaques que deuen ostentar dits vehicles. Les plaques tenen una vigència fins el 1982 inclusiu.

El poble de Catalunya Majoritàriament ha aprovat l'Estatut d'Autonomia. Aquesta nova ha d'ésser motiu de joia i alegria. Perquè, doncs, no vessa l'alegria pels quatre costats de la nostra terra? Sens dubte es nota un cert desencant pel resultat de la votació.

La diada del 25 d'octubre és històrica. Marcarà una fita en el caminar del nostre País cap a la seva llibertat i el seu autogovern. Crec que cal en aquests moments de joia i desencant a un temps separar dos temes ben concrets:

- 1.- L'anàlisi de participació i resultats.
- 2.- L'aprovació de l'Estatut.

ANALISI DE PARTICIPACIÓ I RESULTATS.

Tots esperàvem més participació. Tirant curt ningú es conformava amb un percentatge de votants inferior al 70%.

Tots els partits polítics i les Centrals Sindicals donaven suport a la participació i el SI. Això assegurava la votació positiva de la majoria d'immigrants, vot que sense aquell suport podia haver quedat dubtós.

Assegurada la participació dels immigrants, sembla que no s'havia de dubtar del catalanisme dels nascuts a la nostra terra. I aquí esdevingué la sorpresa. Els catalans de soca rel no han votat massivament l'Estatut. Per què?

No hi ha temps encara per haver fet un anàlisi intens d'aquest fenomen i qualsevol opinió pot ser deformada sense un coneixement profund del comportament dels diferents estaments socials davant la votació, sense un acurat estudi de la participació i resultats en els distints barris dels heterogenis municipis.

Però, de bell antuvi, sembla que els barris de classe alta benestant (Pedralbes, Sarrià, El Guinardó, a Barcelona, Residencial a Olot, o Centre a Girona) hi ha hagut un percentatge molt alt de "no" (entre un 9 i un 15%).

Lleida i Tarragona, principalment aquesta última han donat una abstenció molt forta. Lleida feia por, i en canvi a l'hora de la veritat ha respost acceptablement. Tarragona, amb forta tendència centralista, ha confirmat aquest judici.

Per últim, municipis rurals han donat un índex baix de participació. Crec que en aquests, evidentment, va influir la pluja.

D'aquestes poques dades s'intueix que una part de la classe mitjana o alta catalana s'ha abstenut. Sembla que ha pesat més en aquesta gent una possible por al resultat de les properes eleccions al Parlament de Catalunya, que no el contingut de l'Estatut. Si fos així, hauria estat un greu error per part d'aquesta gent. Hi ha dues vessants ben clares i diferenciades: Una és retrobar primer la identitat de Catalunya, la possibilitat d'autogovernar-se. L'altre que vindrà després, és escollir els homes, les ideologies que han de portar a terme el programa, de la reconstrucció de Catalunya, la gent que ha d'autogovernar-nos.

Barrejar les dues coses és de poc seny. La primera decisió era enfront de Madrid i el seu centralisme. Es tractava de fer arribar arreu de l'Estat un crit fort i unànim d'unitat i esperança en la reafirmació de la nostra voluntat d'autogovern.

La segona, la selecció de les persones i grups que hauran de governar Catalunya, és l'acceptació plena de la democràcia aplicada a casa nostra. No s'han d'anticipar possibles resultats que ningú no sap en aquest moment, sinó que, arribada l'hora, cadascú ha de lluitar per portar endavant els homes que més confiança li mereixin.

L'APROVACIÓ DE L'ESTATUT

Malgrat aquest desencís respecte al resultat del referèndum, tant per l'abstenció (ens queda el consol de pensar que sense la pluja hauria millorat), com per la quantitat de "no" o "blancs" (prop d'un 10%) hi ha una autèntica realitat: Per majoria absoluta del poble de Catalunya, tenim el nostre Estatut d'Autonomia.

Això és talment important. El més important que podem demanar. La nostra voluntat indomable de poder autogovernar-nos es manifesta de sempre en els catalans. I aquesta possibilitat està aquí, ja.

I arribat aquest moment, hem de reflexionar. Autogovernar-nos vol dir precisament això: governar-nos nosaltres mateixos, els catalans.

Aquesta és una greu responsabilitat. Fins avui, moltes vegades, quasi sempre, quan les coses no ens marxaven bé, dèiem que la culpa era de Madrid. Ara quan les escoles no marxin bé, quan l'agricultura o la ramaderia no estigui degudament protegida, quan la gestió de la Seguretat Social no funcioni, quan els Plans d'Ordenació no ens complaquin, quan el comerç no estigui ben organitzat i estructurat, etc. etc... haurem de girar el dit acusatori que sempre assenyalava a Madrid i els funcionaris de l'Estat i adreçar-lo cap a Barcelona i cap als funcionaris de la Generalitat.

Aquest és el gran repte que tenim davant nostre. Els catalans, per falta de pràctica, no en sabem de governar-nos. Hem de practicar. Uns administrant i altres essent administrats. Uns posant-hi una gran capacitat de voluntat i enginy i els altres una gran dosi de paciència.

Hi haurà falles, com en tota cosa nova. En la campanya pro-referèndum en els col·loquis hi havia gent que preguntava per la rapidesa amb què es farien els traspessos de competències de l'Estat Central a la Generalitat, demanant molta pressa. El termini previst està fixat entre els sis i vuit anys. I ningú cregui que ens convé molta velocitat, sobre tot en el començament. Cal que les matèries traspassades, en ser administrades pels catalans, siguin un èxit. Que assolides amb calma, es noti una millora respecte a com funcionava anteriorment per l'Administració Central.

Si ens en sortim bé en aquesta etapa inicial, l'èxit estarà garantit. L'Administració de la Generalitat serà mirall per totes les altres autonomies. Ens convé donar bon exemple, que els altres aprenguin de nosaltres amb el fi que també les altres autonomies marxin bé. Enfortint les altres, potenciem la nostra. I si assolim que les autonomies siguin fortes tindrem un Estat fort. I això ens convé a tots. Això convé als qui hem votat l'Estatut i tant esperem d'ell, però també convé als qui no l'han votat i convé com als qui més aquells que han dit "no".

Anem-hi, doncs, amb força, amb esperança, amb alegria. Anem-hi tots, units a construir la nostra nació. Ja tenim l'Estatut, ja tenim l'eina per a treballar fort i ferm. Fem-ho així i... "Catalunya tornarà a ser rica i plena..."

JAUME CASADEMONT I PERAFITA - Senador per Girona

CONSTRUCCIONES METALICAS RIERA, S. A.

SERRALLERIA EN GENERAL

PORTES D'ACER

. ENROTLLABLES	. CORREDERES
. BALLESTES	. BASCULANTS
. PLEGABLES	mogudes electrònicament a distància.

Tallers: Montfullà - Telèfon 44 03 07
C/. Major de Salt, 308 - Telèfon 20 41 17-SALT -Girona

L'ENTREVISTA

PER: PERE MAGRIA I POU

Pensava feia ja temps en fer alguna entrevista a la joventut de Bescanó, algú en particular, o bé tot un grup d'ell. Inclús m'havia trobat que em parlaven que ells no hi sortien mai. En certa manera tenien raó en dir-me que mai en parlava a L'ENTREVISTA, però per altra part no en tenen de raó degut que varies han estat les vegades que els hem dit que hi col·laborin a la Revista, però mai s'han decidit i per cert, tan bé que aniria que la joventut hi tingués cada mes un espai totalment seu.

Aquest mes he anat a trobar a sis joves, tots ells no passen dels 20 anys. A tots les mateixes preguntes per tal de treure'n una petita enquesta i saber més o menys què fan, com es diverteixen, on van, etc..., aquí ho tenim transcrit per tal de poder-ne treure quelcom, i en primer lloc, hom s'adona que a Bescanó no s'hi queda ningú cap diumenge ni festiu. S'ha d'aprovar, ja que aquí no es fa res de res i el poc que s'ha fet ha estat sempre un fracàs. Es continuat el sentir pel poble l'acostumada frase: Aquí no es pot fer res de res. Jo m'atreveria a dir que una causa de tot això és tal vegada la proximitat de Girona o d'altres poblacions. Per descomptat que si no disposéssim de diversions a prop, ens n'inventariem d'altres, per fer a Bescanó mateix.

Bé, i anant al gra, passem a llegir les 15 preguntes que a tots 6 han estat les mateixes, per això les numerarem, i tan sols hi haurà les respostes després del número a cada un d'ells.

(1) QUANTS ANYS TENS? I COM ET DIUS?

(2) ESTUDIES O TREBALLES?

(3) T'AGRADA ESTUDIAR, O T'ESTIMES MÉS EL TREBALL QUE FAS?

(4) LLEGEIXES SOVINT?

(5) QUIN TIPUS DE LECTURA PREFEREIXES?

(6) T'AGRADA LA MÚSICA? I QUINA MENA DE MÚSICA?

(7) QUINS SÓN ELS CANTANTS QUE MÉS ESCOLTES, O CONJUNTS?

(8) SEGUEIXES LA POLÍTICA DEL PAÍS?

(9) COM VEUS EL FUTUR POLÍTIC DE CATALUNYA?

(10) COM US DIVERTIU LA JOVENTUT DE BESCANÓ DE LA TEVA EDAT?

(11) TU EN CONCRET, ON SOLS ANAR PER A DIVERTIR-TE ELS DIUMENGES O FESTIUS?

(12) CONSIDERES BONA LA RELACIÓ ENTRE NOIS I NOIES DE BESCANÓ?

(13) L'AJUNTAMENT O ENTITATS DEL POBLE, CREUS QUE ES PREOCUPEN DEL JOVENT?

(14) QUÈ DEMANARIES ALS NOSTRES REGIDORS QUE FESSIN PER AL JOVENT?

(15) T'AGRADA LA REVISTA LA-PILASTRA?

(1) — Tinc 16 anys, i em dic CARLES NAVARRO I BADOSA.

(2) — Estudio 3er. de BUP a Salt, i per ara m'agrada molt més estudiar.

(3) — Sí, ja t'he dit que m'agrada l'estudiar abans que treballar.

(4) — No mai. A vegades començo algun llibre, però mai l'acabo.

(5) — L'única cosa que lleigeixo cada dia es el diari.

(6) — M'agrada molt la música moderna actual.

(7) — Com a cantants, en CAMILO SESTO, i en JOSE LUIS PERALES, i en quant a conjunts, els BEE-GEES i SUPERTRAM.

(8) — Sí, a vegades m'hi fixo... és curiosa.

(9) — Sembla que ara, com que hi haurà l'Estatut, estarem més bé.

(10) — Els diumenges a la Gatzara a Anglès o al cinema a Girona.

(11) — Doncs, al matí sempre a jugar al futbol o a Ping-Pong, i per la tarda sempre al ball i cinema.

(12) — No ho sé gaire, ja que com estudiant arribo al vespre a casa i no puc ja anar enlloc, ni em queda temps per fer quasi res més.

(13) — No, l'Ajuntament, res de res. Sort que nosaltres mateixos ens organitzem quelcom, com per exemple Play Bach.

(14) — En primer lloc, un local per als joves, on ens poguéssim trobar, i fer-hi coses.

(15) — Sí, i la trobo molt bé tal i com surt ara.

(1) — Tinc 18 anys, i em dic MARTA VIVÓ I MARTINELL

(2) — Estudio Enginyeria Tècnica Industrial.

(3) — M'agrada l'estudiar, però m'agradaria al mateix temps treballar.

(4) — Sí, a vegades lleigeixo.

(5) — Novel·les amb temes d'investigació. M'agrada molt AGATA CHRISTIE.

(6) — Sí, però segons quina. Moderna, m'agrada però que no sigui fressa. La clàssica una mica la més coneguda.

(7) — Els cantants, en MIGUEL BOSÉ i com a conjunts el GRUPO ABBA.

(8) — No segueixo gaire la política del País.

(9) — Veig el futur de Catalunya força fotut actualment.

(10) — A Bescanó mai ens podem divertir. Anem a les discoteques a Anglès, o al cine.

(11) — Al matí dels diumenges vaig al Turó dels Cavalls a fer el veri rut, i per la tarda a la Gatzara a Anglès.

(12) — Sí, molt bona.

(13) — Sembla ser que ara comencen a fer alguna cosa per la nostra edat, però si treiem el ball, o play-bach no hi ha gaire res més.

(14) — Que organitzessin moltes coses al local del Cinema Unió, com podria ser per exemple Teatre i moltes altres activitats.

(15) — Sí, però hi trobo a faltar algun concurs, o alguna cosa així. Quant a treure-hi no treuria res de res.

(1) — Tinc 19 anys, i em dic **FRANCESC BLANQUERA I PLAJA**.

(2) — Actualment treballo d'electricista.

(3) — De moment estic content amb el treball que faig.

(4) — No pas gaire.

(5) — M'agraden a vegades, les novel·les.

(6) — Sí, força, la moderna. Però l'altra clàssica també m'agrada.

(7) — De conjunts, Docder Feelgood, Village People, i com a cantants en Lluís Llach, Demis Roussos, Julio Iglesias, etc..

(8) — No gaire.

(9) — Potser actualment una mica incert.

(10) — A Bescanó els dies de diari, a l'Alba els vespres, i els diumenges aquí res de res.

(11) — Sempre a Riudarenes, a La Pèrgola; i al matí al Bàsquet.

(12) — Sí, és bona.

(13) — Des de les eleccions passades, una mica, però se n'haurien de preocupar més del jovent.

(14) — Potser, una biblioteca, un local per reunir-nos i una pista esportiva.

(15) — Sí, per ser una Revista local del poble, està molt bé.

(1) — Tinc 14 anys, i em dic **EVA RIGAU I BRUGUER**.

- (2) — Estudio primer de BUP.
- (3) — M'agrada molt més l'estudiar.
- (4) — Sí, bastant sovint actualment.
- (5) — Llegeixo una mica de tot.
- (6) M'agrada molt la moderna.
- (7) — De cantants en Miguel Bosé, i de conjunts, els New Trolls, i els Pecos.
- (8) — No pas gaire.
- (9) — Ni malament, ni bé, sinó mitjanet....

(10) — A Bescanó més aviat res de res... Anem a Anglès, al ball sempre.

(11) — Jo vaig a Anglès a la Gatzara o a Itaca.

(12) — Sí, la considero molt bona.

(13) — Sí que ara se'n preocupen. Al menys sembla que fan moltes coses.

(14) — En primer lloc, un local per als joves, molt més bé que el de l'Alba, ja que allà no et deixen fer res de res.

(15) — Sí, està bé. Hi ha de tot per a tota mena de gent.

(1) — Tinc 20 anys i em dic **JOAN SEGUR I PERACAULA**.

(2) — Treballo de radiotècnic.

(3) — No estudio. Tampoc m'agrada el treball que faig ara. El que m'agradaria fer més seria la Fotografia, és a dir, dedicar-m'hi del tot.

(4) — Sí, i els que més llegeixo són: Herman Hesse i Albert Cammuns.

(5) — Sobretot de temes humanitaris.

(6) — Sí, molt la simfònica i la moderna.

(7) — De cantants, en Bob Dylan, Lluís Llach i com a conjunts, en Pinck Floyd i Génesis.

(8) — No segueixo la política del País, ni m'agrada.

(9) — No ho sé perquè no hi entenc res. És a dir, no m'hi fixo amb la política.

(10) — A Bescanó res de res. Anem a Girona, o a la Gatzara a Anglès.

(11) — Vaig a muntar a cavall, a un Pub a alguna discoteca i sovint també a practicar el Vol lliure

(12) — Sí.

(13) — No se'n preocupen en absolut.

(14) — Que miressin de muntar més activitats cara al jovent en el poble.

(15) — No. Hi trobo a faltar molta informació sobre Bescanó.

(1) — Tinc 18 anys. El meu nom és: **PILAR GIRONÈS I SALLÓ**.

(2) — Treballo de Carnissera tal i com pots veure, i m'agrada molt.

(3) — M'estimo més treballar.

(4) — Llegeixo poc, encara que a vegades sí, una mica....

(5) — Prefereixo els llibres de la Llar, d'Informació Sexual, i coses com tot això...

(6) — Molt especialment la clàssica, però també la moderna.

(7) — De cantants en solitari, en Julio Iglesias, i quant a conjunts els Beatles.

(8) — No.

(9) — No ho sé exactament, però actualment malament...

(10) — Com que aquí no hi ha res per divertir-nos, hem de marxar fora a Anglès o Girona, etc., bé al cine o al ball.

(11) — Al matí al futbol, i per la tarda a una discoteca.

(12) — Sí molt bona, encara que n'hi ha de tots; però la majoria ens portem molt bé.

(13) — Jo crec que fan tot el que poden. Però ben mirat podrien fer més.

(14) — Un local on ens poguéssim reunir, i un altre local per la gent gran, doncs no saben on anar mai.

(15) — Sí, però hi posaria més entrevistes i temes cara al jovent.

Bé, aquí tenim les opinions de sis joves, tres nois i tres noies. Potser no en podem treure gaire res en concret amb tant pocs entrevistats, però sí que una cosa queda ben clara: a **BESCANÓ**, no s'hi queda ni una rata els diumenges, almenys de jovent entre aquestes edats. M'agradaria fer una altra entrevista a jovent, però de més petita edat, és a dir, com a màxim 14 anys. Aquests almenys sí que es deuen quedar al poble. Però una pregunta, on van? Anys endarrera, anàvem al Cine de la mainada, que per cert llavors va ser una gran cosa. Però a part del cine, han d'existir altres coses, com podrien ser, excursions a la muntanya, més sovint teatre, etc...

Per la meua part, no hi poso ni hi trec res. Que tothom pensi el que vulgui i treiem-ne entre tots les conseqüències.

Fins una altra...

FIRES

per Josep Palou

Espinavell és un poblet petit, situat en una recolzada de la vall de Molló. Quatre cases molt velles arrapades a un pendís de la muntanya, un contrafort del Costabona.

En aquest temps, la vall està encesa de color, el vermell dels faigs, els grocs dels teixos i freixes, els verds dels prats i els verds-grocs dels trèmols formen un conjunt que plau de contemplar. Sembla que la vall vulgui abillar-se per agradar als assistents a la fira que anyalment s'hi celebra el dia 13 d'octubre.

És una fira de bestiar rossam. Desgraciadament, parlar d'aquesta espècie, ens dol el cor al dir-ho, és parlar de decadència; d'holocaust?

Enguany, ja no es valoren les eugues pels matxos i mules que poden parir, sinó pels quilos de carn que poden posar sobre el taulell del carnisser. No interessa la continuïtat de l'espècie. No és rendible. Van de la fira a l'escorxador. Molt pocs tenen la sort de poder lluir una sella o tirar d'un carro o arada. Han canviat les coses i ja no es veu enlloc un mal rossí enganxat a un carruatge o donant voltes a una nòria.

A la vall de Molló hi hauran quedat, segurament, uns diners. També hi hauran quedat uns pastors decebuts al veure la sort que espera al seu treball de millorament i selecció d'aquesta espècie a la que molts han dedicat tota la vida.

Un temps enrera segurament, era diferent. Havia de fer goig veure'ls marxar formant escamots, per entre els faigs, pel mig dels prats, camí de la fira d'Olot, la fira de Sant Lluç que els esperava. Després a la fira de Banyoles, la fira de Sant Martíà i de Banyoles a la fira gran, la fira de Sant Narcís a Girona.

A Girona els esperaven els compradors de tot Catalunya i Aragó. Hi havia gent de la Terra Alta, de la Terra Ferma, del Baix Ebre, de l'Urgell, dels Monegros, de tot arreu... que volien fer-se amb els seus serveis, per a cultivar l'arròs a l'Ebre, per sembrar la plana d'Urgell, per a llaurar les oliveres de Les Garrigues i l'Horta del Segrià.

Els matxos i mules, fruit de l'aparellament de les eugues amb els ases, eren poc propensos a les malalties, dòcils, valents i soferts. Els criats en aquestes comarques resultaven de pel llustrós i tenien fama arreu i d'arreu eren sol·licitats. Cap allà anaven junt amb els cavalls i les eugues a treballar, a menjar del morralet i de l'estable, a beure del rec, a fer-se uns pencos tot anyorant l'herbei florit i els xaragalls dels Pirineus de la seva infantesa, del coll de la Marrana, de Coma d'Orri, de Roc Colom, de Pla de Carboners.... Esperant l'hora que per pencos fossin venuts als gitanos o convertits en sèu per greixar els eixos dels carros.

A la Fira de Sant Narcís s'hi remanaven moltes unces. Al dringar de l'or, hi acudien gitanos esquiladors, venedors de trajos, gitanes que deien la bonaventura.- Què..te la digo resalao?.- Bastaixos, camàlics, firetaires, estanyapaelles, xarlatans, esguerrats.. cares noves als burdells i un sens fi de forasters i gent que procuraven treure'n algun profit i que donaven a la fira un cosmopolitisme, un caràcter, que feia Fires.

En mig dels carros, una mica d'amagat, s'hi arreglava algun casori que ja s'havia embastat a la fira de Banyoles. Una pubilla i un fadríster que semblava que faria prova. També s'hi prenia mida per un bragué de trencat. Ho entenia que s'havien trencat una cosa, lo que no m'explícava era com se l'havien trencat. Al Saló Globo "el famós Grapat", molt acostats, hi marcaven el tango minyones i soldats.

A les voltes de la Catedral hi ressonaven greus els cants dels clergues en honor de Sant Narcís, el Sant Patró, espant de mosques i gavatxos. Les campanes ho pregonaven per la ciutat desganyitant-se al cloquer. A Sant Feliu es venerava el Sant i es recollia el cotó apropiat pel mal d'orelles.

Al mancar el bestiar rossam a la fira, per mi Girona es queda solament amb Festes de Sant Narcís. I pot ésser que solament amb unes festes de menjar, beure i ballar.

Aquelles Fires ja són només records que com fulles despreses d'un calendari rodolen emportades pel vent del temps cap al racó de l'oblit.

No cal pensar-hi massa. Cal mirar endavant. Cal mirar el futur de fit a fit, cal pensar que sí, que hi han coses que desapareixen i ens dolen perquè les hem viscudes i estimat però que segurament la seva desaparició comportarà un millorament per als qui venen darrera nostre.

Queda la satisfacció de pensar que hi ha coses que perduren i no canvien, com és el somriure i la il·lusió d'un infant davant d'una joguina, davant d'una nina, l'esforç dels pares per a complaure'l, les promeses de les parelles al voltant d'una paperina de xurros... Si això també es manipula que pot ésser que ja es manipuli, si arribéssim, és un dir, a tenir granges de nens i nenes, per exemple, perquè el tenir-los propis ja no estigués de moda i es portés, per evitar-se molèsties, el comprar-los bons i fets llavors sí que la vida començaria a fer basarda...

QUI AMB MAINADA S'ACOTXA...

Aquella fe que no ens hauria de faltar mai, que no ens hauria de posar mai en cap dubte, la vag perdre. Un matí vaig despertar-me sense; vaig perdre la fe en els homes. Em desperto i vet ací que ja no la tenia. Em vaig despertar sense, com m'hauria pogut despertar-me sense cartera per culpa d'un lladre a la nit.

Vaig veure que l'home, que en el curs de la seva vida pot ajudar a construir, a estimar, a ser lliure, que està despert en mig de la creació, que té noció de les coses que existeixen, només pensava en destruir; destrucció arbitrària de llocs o llogarets, persecució per causes polítiques o religioses, crims, assassinats: Havia esclatat la guerra.

Quan contemplava els camps, els nostres camps, hi trobava un verd diferent del que jo coneixia, arbres, boscos, torrenteres, i principalment la remor del carrer, eren molt distints.

Des de llavors han passat molts anys, potser seria millor deixar-ho tot i recordar solament quan erem infants que pensàvem com a infants, i reaccionàvem com a infants, és, no hi ha cap dubte, el millor pas per aquesta vida. Però la pitjor temptació no presenta mai en el decurs de la infantesa, ni en el de la joventut com ens podem pensar, sinó al passar a l'edat dels cinquanta anys. Llavors hom comença a endurir-se i experimentar la recança d'aquella tendresa que tal volta mai ha conegut. Es veuen les coses de la vida des d'un punt distint, tal vegada perquè els anys ensenyen que de joves és el poguer i de vells el saber o perquè aquest fardell tant feixuc que hem portat en el transcurs de la vida ens ensenya a estimar més les coses i reaccionar davant els fets i a no fer com els gegants de la processó que miren per la bregueta, i mirant així, només veuen un costat de les coses.

A la nostra edat sentim els "brams" dels ases, els "bels" de les cabres i dels bèns, el "cloquejar" de les gallines i no són els mateixos de la joventut: ens donen la sensació d'una tranquil·litat profunda de la que desitjaries no despertar-ne, però el que no fem ni podem fer mai és prendre per un llop el que no és més que una mula.

Seria millor poguer parlar de primavera, trobar signes que puguin marcar una pauta d'esperança; desitjaria, perquè sé que es necessita- que tots plegats estiguéssim disposats a recuperar aquest equilibri que hem perdut.

Però, com podem parlar de Primavera si Primavera és Horitzó distint i estem portant l'enfoc dels problemes del Municipi en direcció d'una societat viciada i d'indiferentisme en la qual ens trobem amb homes que diuen que practiquen una ideologia símbol de la qual és la llibertat de l'home sense oblidar la llibertat i els drets que tenen els pobles a lluitar contra tot tipus d'opressió política o cultural, i quan han estat elegits oblidem fàcilment la seva tasca? Ens trobem amb un mal que és fomentat i mimat, desenvolupat i gairebé enaltit.

Com podem parlar de Primavera si Primavera és canvi, amb un grup d'autoritats al poble que manen, aproven, desestimen, o prometen; uns administratius que pensen, planifiquen, aproven o executen i sense consultar amb el poble li deixen la tasca més difícil, la de pagar les conseqüències de tot el que li manen, aproven, desestimen, prometen i planifiquen; i el que és més greu: el poble executa i paga.

Com podem parlar de Primavera si Primavera és clamor i en el nostre Ajuntament es treuen a relluir amb tanta freqüència les lleis de Règim Local imposades per la dictadura i es deixa de banda la Constitució Espanyola aprovada a les Corts el 31 de Octubre de 1978 i refrendada pel poble el dia 6 de desembre? És que no són les lleis de Règim Local anticonstitucionals? No estaria de més recordar que la Constitució diu: Els ciutadans i els poders públics resten subjectes a la Constitució i a la resta de l'ordenament jurídic. Correspon als poders públics de promoure les condicions per tal que la llibertat i la igualtat de l'individu i dels grups en els quals s'integra siguin reals i efectives; remoure els obstacles que impedeixin o dificultin la plenitud i facilitar la participació de tots els ciutadans en la vida política, economia, cultural i social.

Voldria recuperar aquella fe perduda, perquè els homes necessiten fe en el destí, en nosaltres mateixos, en els altres, i aquesta fe és necessària per que ens obrim de bat a bat i poguem tenir fe, en el present i en el futur.

Sé molt bé que als sords no se'ls pot dir que ho són, perquè no ho senten, hauriem de cridar molt i el més probable és que la saliva no ens passaria a la gargamella, però dubto que després de tants anys que ens ha estat negat el dret de reunió a conèixer a fons els partits polítics tinguem tantes persones capacitades i mentalitzades per a definir-se d'un partit i que es puguin portar a cap tan ràpidament decisions de tanta responsabilitat com la que s'ha pres recentment.

Si els que som a baix (el poble) reflexionem ens adonarem que no tenim altre remei, que jo, que en coneixia una que se li apareixia Santa Filomena com aquell que res, seria potser una idea pistonuda, ja que els nostres representants no hi veuen més, l'hi demani que intercedeixi per tots nosaltres amb la més bona voluntat; i els grans, els que ja no mirem per la bragueta com els gegants de la processó i veiem les coses de ple a ple hem de quedar capbaixos i pensar solament que "qui amb mainada s'acotxa, culcat es lleva".

ERNEST PLANAGUMÀ i GARRIGA

PEIXETERIA
MATAMALA

C/. De Dalt, nº 41 - Telef. 44 01 80
BESCANÓ

APUNTS D'UN VI

Jerusalem. Old City

Vaig prendre part en el pelegrinatge diocesà de Girona a Terra Santa aquest agost passat, i a més de les visites als llocs sants, (que podrien ser exposats en una xerrada amb diapositives) vam veure l'estat polític i econòmic del País, i la organització d'una granja o explotació de tipus col·lectiu. Però no com en les Repúbliques Socialistes, imposat per l'Estat, sinó aquí amb l'ingrés voluntari dels seus membres i amb una organització autònoma per cada KIBBOUTZ.

Per els jueus d'Israel representa una creació dinàmica i voluntària fruit de la revolta d'adolescents jueus escapats dels tristos barris jueus de Rússia i dels Ghettos i capitals de l'Europa del Centre.

Els fundadors del Kibboutz han torçat el colze a la història, i han lliberat l'home, la dona i els infants de les tuteles que han tingut al llarg de la història.

En fundar els Kibboutz refusen la propietat privada, tan volguda en les generacions anteriors i el treball a un salari baix, que tenien de fer els obrers agrícoles àrabs en les plantacions jueves, el mateix que els nouvinguts hebreus, vinguts a la terra de la seva antiga pàtria.

El 1909 es fundà DEGÀNIA, la primera explotació agrària, instal·lada a l'antiga Palestina, convertida avui dia en una de les més florides viles d'Israel. En fer-se el 1948 la proclamació de l'independència d'Israel, varen començar les instal·lacions, en llocs de predomini jueu: la Galilea, i al sud cap a la regió del Neguev, en lloc de litigi constant amb els àrabs veïns, i en els que els treballadors hauran d'estar constantment a l'aguait per rebutjar els atacs.

L'objectiu nacional conjuga amb el somni de la redempció social. Els joves que fugien de Rússia o Polònia, travessant les fronteres a peu i seguint milers de quilòmetres (com Samuel DAYAN, pare del cèlebre general borni) tant abans com després de les terribles morts del Nazis, veniren amb el desig de fer una pàtria millor i una forma de conviure per a tots igual.

Després de la jornada de treball, hi haurà potser dansa o cants, però sobre tot un debat sobre l'organització. Cada acte és passat pel garvell de la crítica col·lectiva, i cada actitud és col·locada sota la llum crua o "regard" del grup. La sexualitat està sublimada per l'ideal, el puritanisme està fet llei, el pudor és fe. La "Havera" (la camarada, no és pas una companya, no encara, ella és una força de treball en una cèl·lula, a on cada força és emprada fins el límit d'allò que és humà.

El Kibboutz és davant de tot una societat on els diners es troben apartats del joc que tenien fins aleshores. Sembla que els regeixi el principi marxista "a cadascú segons les seves necessitats". Almenys de moment i en teoria, no hi ha un repartiment o separació privilegiada del treball: una rotació de les tasques. Hi ha un secretari o una Junta, (elegida per ells mateixos) que fixa cada dia o grups de dies la feina de cadascú i cada treball no és degradant, tant per l'antic violinista de Riga, com pel professor de Heidelberg. Encara avui, és freqüent que els diputats o ministres en exercici o jubilats, vagin periòdicament a un Kibboutz a cuidar unes gallines o a reparar unes sabates dels seus camarades. Naturalment les dones tenen assignats els mateixos tre-

balls que els homes. Encara que si el Kibboutz ha fet ja una evolució econòmica sortosa, hi ha un retornar a les tasques femenines o masculines.

Com viuen als Kibboutz? Els treballadors. Fundats en el seu començament per viure de l'agricultura, han aparegut serveis industrials o artesans entre la major part del Kibbutzims i han estat moltes vegades la seva prosperitat. Avui dia han sabut atraure els viratges necessaris: En alguns casos ha aparegut el salari del treball i la demanda de l'obrer àrab. Els casos de separació o abandó dels Kibbutzim són una excepció.

Llevant-se aviat, el membre del Kibboutz, se'n va als camps o al taller per fer vuit o nou hores de treball continuat, i acaba bastant aviat la jornada. El temps lliure és tan important com el treball. La família, els "hobbys", els treballs de les comissions (democràcia obliga), i els torns de guàrdia, tanmateix, ocupen l'altra meitat de la jornada. Els escèptics fan remarcar que aquesta forma de viure no té res de precari: piscines, clubs, biblioteques, museus, fan agradable la vida, lluny ja dels començaments espartans de les primeres instal·lacions.

Malgrat tot, la importància econòmica del Kibboutz està lluny d'ésser menyspreada per una població que no traspasa més que el 3% de la població d'Israel. Les tècniques intensives en agricultura, les tecnologies de pont amb l'indústria han fet del Kibboutz un veritable laboratori de microeconomia del progrés.

La qualitat de la vida.—Impressiona a qualsevol visitant estranger, la qualitat de vida, dels voltants. On hi ha ara una orgullosa Sinagoga o bé una arquitectura atrevida, o un centre cultural, no era, fa deu o vint anys més que una barraca de fusta, amb banc, una taula, oberta als quatre vents i que feia de menjador, sala de guàrdia, o mini-parlament. A la plaça de la piscina, es poden veure petites cases, amb parcel·les verdes de gespa o flors, en lloc que fa poc temps era possiblement un terreny pantanós.

Mentrestant un Kibboutz instal·lat fa alguns anys, posa a disposició dels que són acollits a la seva comunitat (després d'un any de prova), una casa individual, amb televisió, a vegades amb cadena de stereo i biblioteca a prop. Així també el menjar en comú al refectori es respecta sempre. Sovint el Kibboutz ofereix als seus membres vacances, inclús a l'estranger.

Les preocupacions culturals tenen un lloc privilegiat: conferències, concerts, exposicions, biblioteques, diaris com també excursions o recerques arqueològiques... ocupant plenament el temps de descans.

La ratxa democràtica ocupa part del temps, tant en les activitats polítiques internes del Kibbutz, com en les externes del país.

La dona. —

Molt aviat dintre l'evolució del Kibbutz la dona s'ha vist reservada una atenció particular: De mare, ha esdevingut companya, igual en tots els punts a l'home. No té la càrrega exclusiva de l'educació dels fills. Després de la seva naixença l'infant, no estarà sota la tutela dels pares, requerits per altres missions. Passarà a una guarderia infantil, establerta segons les edats: una des de nou nat a l'any; altra des del 1.er any als 4, després a l'escola maternal fins a l'escola de 1.er d'ensenyament. A la casa dels infants serà vigilat per puericultors, educadors, psicòlegs, o serà conduït des de la naixença fins a l'adolescència amb els seus camarades; amb ells rebrà les primeres emocions, els primers triomfs i els primers jocs. "La seva família no serà la seva sinó tot el Kibbutz, la comunitat dels iguals". Amb tot veurà cada dia els seus pares, però serà el moment que l'atenguin, quan ells estiguin disponibles del treball.

En conviure amb els seus companys, en vida de grup, estarà pendent dels altres i el dia de demà en complir el servei militar (ara de dos anys i mig) en cas de guerra, salvarà al seu company d'infantesa, o sacrificarà la seva vida en intentar salvar-lo del foc de l'enemic. Les estadístiques fredes, en donen testimoniatge.

L'infant del Kibbutz no restarà al Kibbutz, les llums de les viles potser el cridaran més; potser a Tel-Aviv o New-York, però sempre portarà sobre d'ell la consciència de ser un jueu nou, educat en una igualtat amb els seus companys dels Kibbutz i amb un sistema educatiu diferent dels altres països.

La nostra visita al Kibbutz vora el llac de Tiberíades, va ésser de sorpresa: cases de planta baixa (dos o tres habitacions, sala d'estar, bany) jardins al voltant, arbres i flors. Tres guarderies infantils per a totes les edats. Escoles, biblioteca i sala de conferències, llocs de jocs vora el llac, amb distribució semblant al de vivendes del Patronat de Bescanó. En

estar situat el llac a 196 m. més baix que el Mediterrani, sempre fa bon temps.

A fora, els cultius comunitaris: cotó, tarongers, pomeres, plataneres, girasol, patates, verdures, cultius de regadiu, amb sistemes implantats des de fa pocs anys. L'excel·lent clima, i la rehabilitació de la terra explica els seus èxits. Prop del Mar Mort, en terreny abans inconrreable i amb una proporció de sals incompatible amb els cultius, varen fer, primer una instal·lació de teles impermeables, després de dos o tres pams de terres, regant-les per disminuir el contingut de sal i al mateix temps evitar la absorció d'aigües del subsol. Ara a uns cent metres de les vores del Mar Mort hi ha blat de moro, o cotó, o plataneres, cultivat per un Kibbutz.

El Kibbutz resta a contra corrent de l'evolució d'Israel, que evoluciona cap una societat individualista i ego-centrista. Però en els territoris ocupats als àrabs, en els voltants del Desert de Neguev, sempre hi ha nous immigrants o joves israelites que comencen la nova gesta dels seus avantpassats: una terra desèrtica convertir-la en hortes i cultius productius per viure una comunitat.

És possible sempre passar la barreira del Kibbutz, on se us oferirà un llit o un cobert, i on no se us demanarà tornar a marxar; els Kibbutzim estan acostumats a veure turistes, que els contemplen com a "besties curioses" o tenen simpaties desbordants. Però la major part fan circular els turistes sense entrar en les guarderies o escoles o sinagogues, a fi de no destorbar als nens en les seves tasques o lliçons i als treballadors en la seva feina. Però la visió de conjunt és profitosa per establir una

comparança amb la nostra vida laboral o la d'altres països dominats pel Control Socialista del Govern.

En alguns Kibbutz hi ha serveis d'hotel, per fer-hi vacances prop d'ells. En altres s'hi pot demanar per una estada com a voluntaris "treballadors". Cal primer adreçar-se a les oficines del Kibbutz i complir amb el treball, es pot anar a fer collita, aprendre l'hebreu, i seguir les ordres del secretari o Junta d'administració. La candidatura d'admissió està oberta a tots, (jueus i no jueus), i la qualitat de membre serà acordada després d'un any de presència per la decisió d'una Assemblea general -democràcia directa- i li fan saber que ell abandona totes les seves propietats en principi, a favor del Kibbutz. Una part dels salaris exteriors pot ser conservada. Els nous Kibbutzim, implantats sovint en llocs desèrtics o isolats, acullen fàcilment les bones voluntats i el braços musculats. Les prefereixen als vells, a vegades massa rics.

En una conferència del P. Franquesa, benedictí de Montserrat (encarregat del Centre Econòmic de la Bíblia, prop de Jerusalem) ens deia que malgrat el patriotisme, l'israelita, jove actual, és poc practicant de la religió i els Rabins dirigents creuen que tan sols hi ha un 5% de practicants jueus. Això explicaria que no tots els Kibbutz tenen sinagoga.

Per a nosaltres acostumats a la vida en família, sembla que l'educació dels fills, encara que feta a trevés dels mestres o professors o educadors religiosos, és millor que la que s'imparteixen en els Kibbutz. La separació dels fills, i la no convivència amb els pares a la nit o en els menjars és contrària a l'educació cristiana que comença en la família

AMB UNA PARAULA,
UN MÓN:

VIDA

*Sempre vull emprendre camí,
i en el racó de la veritat
treuré el meu destí,
el secret de la sinceritat.*

*Sols una cosa em porta sofriment;
no vull deixar-me guanyar
per l'esclavitud del pensament.
Seguiré el teu cantar.*

*St, ocell, el teu cantar,
perquè veig l'alegria,
perquè crec que el teu parlar
és joia cada dia.*

*Sempre vull emprendre camí
i, pels camps de la NATURA,
seguiré el meu destí
amb poca frescura.*

*Sé que la vida no és això,
no és gaudi ni rialles,
almenys però...
és lluita i abraçades.*

*Sé que s'ha de caminar
a poc a poc, molt lentament,
fins que se senti un parlar,
el dolç cantar del vent,
que reflexa el pensament.*

*Sé que la vida
no és d'aquest món;
sé que la vida
no és més que un son.*

*Sé que al meu cor
batega la teva sang
i tu, vida,
m'aculls amb amor.*

*Sé que el meu cor
és petit per tu, vida,
sé que el meu jo
és petit per a tu.
Sé que tu, vida,
no ets d'aquest món.*

DOLORS VILAMITJANA
"ANTULL"

LLIÇONS DE CATALÀ

LLIÇÓ 8.ª

l'adjectiu qualificatiu expressa una qualitat d'un nom (persona, animal, o cosa). Ex: casa bonica, gos pelut, paleta treballador.

Hi ha adjectius qualificatius de dues terminacions: una per el masculí i una altra forma per el femení: nou, nova, (el carrer nou, la camisa nova); curt, curta (un llapis curt, una corda curta).

Uns altres tenen la mateixa forma per el masculí com pel femení: Elegant (jove elegant, dona elegant); feliç (pagès feliç, noia feliç).

Els adjectius de dues terminacions fan el femení en a: bonic, bonica; distret, distreta; alt, alta.

Els acabats en vocal forta, el fan en na: bufó, bufona; serè, serena.

Els acabats en au, iu, ou, canvien la u per v: tou, tova, primitiu, primitiva; blau, blava.

Els acabats en eu el fan en ea: hebreu, hebrea.

Els femenins de boig, roig, mig, lleig, són boja, roja, mitja i lletja. El de nul és nul·la i el de tranquil és tranquil·la o tranquil·la indistintament.

VOCABULARI

Gual (vado) - forc d'alls (ristra de ajos) - civada (avena) - manxa (fuelle) - musclo (mejillón) - ombrel·la (sombrella, parasol) - verat (cavalla) - filaberquí (berbiquí) - daina (gamo) - estruç (avestruz).

GIRONA

Tallers: Pedret, 21 -Tel. 20 12 26
Carrer Nou, 31 -Tel. 20 22 43
Rda. Pare Claret, 21 -Tel. 20 48 34
B. Carreras Peralta, 8 -Tel. 20 17
Major de Salt, 22 -TEL. 20 50 81 83
(SALT)

Cuida més bé la vostra
roba

LES PEDRES DE GIRONA

A l'altra banda de l'Onyar hi ha la Devesa, però Girona viu d'esquena a la Devesa. No hi vol saber res amb aquells platans bellíssims, discordats, allargassats, que sospiren cel amunt amb un desig de respirar l'aire una miqueta més pur. La devesa representa un escepticisme prudent, una tendra comprensió de les misèries humanes i un refugi plé de bon sentit, davant la ronya medieval i apassionada de les pedres. Però la ciutat no hi vol saber res. Aquella punta voltairiana, aquella color de casaques de seda i camises excitants que tenen les fulles dels arbres, el tremolar de llàgrima i de somriure que hi ha en l'airet de la devesa, no diu pels pulmons que respiren sota les voltes un perfum de cor a les graelles.

La vall de Sant Daniel té la verdor més profunda, molt més romàntica que la devesa; aquí les moltes i les hores, tota una botànica arrapadissa i sense caritat, un verd de casulla i de licor de menta, unten els marges i les runes i fan més teatrals i més carregats d'efecte el campanar de la Seu i el campanar mutilat de Sant Feliu i aquell campanaret de Sant Pere de Galligants, que té totes les gràcies i sembla el barret d'un pobre de l'any de la picor.

Mirar les pedres de Girona des de la vall de Sant

Daniel és com olorar les entranyes d'una raça que mai no ha fet pinyol de debó, i que si amb les dents ha atrapat la glòria no se n'ha sabut aprofitar i de seguida ha parat la ma i ha parat les costelles, pensant-se que feia una cosa molt important. Per a comprendre la misèria i la grandesa d'aquest país, s'han de mirar les pedres de Girona amb els ulls del cor, des de la vall de Sant Daniel, i el qui ho sàpiga mirar així veurà una de les coses més intenses i més fines que hi ha a la terra.

En aquesta època de fires, quan és alta nit i s'acaben els sorolls i les rialles, Girona es converteix en una gran harmonia d'ossos venerables. La ciutat perd aquella punta de greix i aquella suor banal i exagerada. Els convents de clausura, amb unes finestres com caps d'agulla, les escales que no s'acaben mai i menen a les casernes, i duen a la Seu, els carrerons on ploriqueja la llum d'un prostíbul, els palaus esgarrapats i mutilats en els quals viuen només que una vella sorda i una gata prenyada, tota la tradició plena de reuma i d'orgull, que no acaben d'endolcir les boires, ni les cebes, ni els pollastres del firal, ni les anques de les noies de disset anys, tota la Girona de debó, en el silenci de la nit tardoral, és una mena de vi únic que dona l'embriaguesa de l'entusiasme.

Aleshores s'agafa en bloc la vida i l'agonia d'aquestes pedres, es recullen totes les sensacions del dia, es respiren totes les pudors i totes les olors, la mica dels cucs i la mica de les roses, la tristesa i la violència dels cossos, la superstició, la mala llet, la mandra i la ferocitat sexual, tot això en el silenci de la nit es destila, es refina i es converteix en un licor translúcid, d'una coloració singular, com la pedra preciosa enterrada amb el cos d'una antiga abadessa de la qual es conta que va morir completament verge però cremada tota ella per una incurable luxúria cerebral.

En aquesta nit solemne de Sant Narcís, les pedres de Girona us serren les parets del cor, us ressegueixen la mèdulla amb una agulla finíssima, i us fan plorar en una explosió sentimental desguitarrada. Aleshores les pedres de Girona us inviten a estimar brutalment fins a perdre les pulsacions, i encara és més possible que sense cap mena de preparatiu us invitin a morir d'una manera lenta, sentint als llavis una salabor especial, desesperadament íntima, desesperadament femenina.

Transcrit del llibre "ALL I SALOBRE", (pàg. 130 a 132) d'Edicions Proa. Biblioteca A Tot Vent. Autor: JOSEP M^e. DE SAGARRA - BARCELONÍ (1894-1961). UN DELS NOSTRES ESCRIPTORS MÉS POLIFACÈTICS I POPULARS, DIFÍCILMENT IMITABLE. En aquest llibre fa la crònica verídica de la vida simple i crua, però no precisament edènica, d'un poble de la Costa Brava abans del "boom" turístic, als anys vint.

Aquest troç que heu llegit pertany al capítol que fou publicat al N.º 3 del setmanari "L'OPINIÓ", amb el títol "Les pedres de Girona"

Foto-Composició. Damunt l'adhesiu de la campanya "Salvem la Devesa" feta a l'octubre-novembre del 76 per l'Assemblea Democràtica d'Artistes de Girona.

FUTBOL

RESULTATS - CLASSIFICACIONS I CALENDARIS

(Fins el 21-10-79)

3.ª REGIONAL

Resultats:

FORNELLS - BESCANÓ 1-1
BESCANÓ - SANT HILARI 1-0
VIDRERES - BESCANÓ 0-1
BESCANÓ - SANT PERE TORDERA 5-0
BREDÀ - BESCANÓ 2-1
BESCANÓ - CALDES 3-0

Classificació:

Tossa i Sant Hilari, 12 punts.-Banyoles, 11.-Bescanó, Caldes i Fornells, 9.-Breda, 8.-Bonmatí i Vidreres 7.-Sant Gregori 6.-Sàbat, 5.-Sant Pere T. i Sant Pons 4.-Coma Cros i Girona, 3.-At. Breda, 1 i Celrà 0.

Calendari:

28.10 - BESCANÓ - SÀBAT, a les 11'30.
4.11 - COMA CROS - BESCANÓ, a les 11'30.
11.11 - BESCANÓ - BANYOLES, a les 11'30.
18.11 - BESCANÓ - CELRÀ, a les 11'30.
25.11 - GIRONA - BESCANÓ, a les 3'10.
2.12 - BESCANÓ - BONMATÍ, a les 11'30.
9.12 - SANT GREGORI - BESCANÓ, a les 11'30.

JUVENILS

Resultats:

BESCANÓ - BESALÚ 2-1
LA CELLERA - BESCANÓ 1-0
BESCANÓ - BATET 2-4
LA CANYA-BESCANÓ 3-3
BESCANÓ - SANT ROC 2-1

Classificació:

Batet 9.-Banyoles, Sant Roc, Sant Pere M, La Cellera i At. Olot 8.-Las Preses 6.-Bescanó, 5.-Les Planes, La Canya i Coma Cros 4.-Montagut, Besalú i Sant Gregori 2.-Amer i Bonmatí 1.

Calendari:

28.10 MONTAGUT - BESCANÓ, a les 10.
4.11 BESCANÓ - AMER, a les 11'30.
11.11 COMA CROS - BESCANÓ, a les 11'30.
18.11 AT. OLOT - BESCANÓ, a les 11.
25.11 BESCANÓ - SANT PERE MÀRTIR, a les 11'30.
2.12 SANT GREGORI - BESCANÓ, a les 11.
9.12 BESCANÓ - BANYOLES, a les 11'30.

INFANTILS

Resultats:

BESCANÓ - SANT ROC 2-2
LA CANYA - BESCANÓ 5-5
BESCANÓ - LES PLANES 6-0

Calendari:

27.10 DOBLE SET - BESCANÓ
3.11 BESCANÓ - SANT PERE MÀRTIR
10.11 MONTESORI - BESCANÓ
17.11 BESCANÓ - CELRÀ
24.11 PONTENSE - BESCANÓ
1.12 BESCANÓ - AT. OLOT
8.12 SANTA PAU - BESCANÓ

ALEVINS

Resultats:

COMA CROS - ALBA BESCANONINA 6-2

Secc. RELACIONS PÚBLIQUES
Club Esportiu BESCANÓ

Varis jugadors de l'equip dels infantils. Entre ells en Jordi Bruns, que per cert li desitgem que ben aviat pugui tornar a jugar totalment restablert de l'operació a què ha estat sotmés.

Un moment del partit celebrat el passat diumenge dia 21 d'octubre, entre el Bescanó i el Sant Roc d'Olot, des d'una altura de tres cents metres sobre el camp. El resultat va ser favorable al nostre equip.

2.ª TORNEIG LOCAL DE PING-PONG VILANNA-BONMATÍ

Tal com es va anunciar a l'últim número de la Revista, es va celebrar a Vilanna el 2.ª Campionat de Ping-Pong amb un total d'uns 30 participants.

A la final i semifinal hi arribaren en Bernardí Díaz, en Josep Collell, en Manel Rodríguez i en Josep Pagès.

El dissabte, 20 d'octubre es jugaren els partits, quedant campió en Josep Pagès, seguit d'en Bernardí Díaz, en Josep Collell i en Manel Rodríguez.

A les 9'30 del vespre es va fer el sopar de germanor al Restaurant Rajolet, fent-se entrega dels trofeus.

Es pot considerar que aquest campionat va ser un èxit total, doncs va servir a tots els participants per passar estones molt bones, i per ajuntar una mica més el nostre jovent.

La Comissió Organitzadora agraeix a tots els col·laboradors que varen ser molts (entre ells hi havia en Jordi Geli, en Jaume Casademont, en Francesc Barnades, etc.) la seva ajuda també al Restaurant Rajolet les facilitats donades per poder celebrar el 2.ª Campionat de Ping-Pong. Gràcies a tots.

COMISSIÓ ORGANITZADORA

TALBOT

GERAUTO

Carretera Girona-Manresa, s/n. - SALT
Telèfons 20 06 74 - 20 41 16 - 21 28 00
Exposició: Sta. Eugènia, 7 - Tel. 20 65 35
Usats: Poeta Marquina, 3 - Tel. 20 85 70
GIRONA

AUTOMÒVILES

TALBOT

CONCESIONARIO

Dodge

CAMIONES

REFERÈNDUM I ELECCIONS: *FUTUR IMMEDIAT*

Quan surti aquest comentari ja s'haurà celebrat el Referèndum i sabrem positivament el grau de suport que el poble català haurà donat a l'Estatut d'autonomia. És de suposar que quedarà aprovat -i si no és així, malament rai- i que malgrat la feblesa del contingut que en certs aspectes té el text sotmès a consulta, la gent s'adonarà de que convé disposar d'aquest important element i, al temps d'anar massivament a votar, donarà el "sí" al nostre futur. Ens ho recomanen la Generalitat i la majoria dels partits polítics: hem de reflexionar i decidir en consciència la importància del nostre vot.

He mencionat la feblesa del contingut de l'Estatut i això no vol dir necessàriament que no sigui adequat per a començar la tasca d'autogovernar-nos. Més val això que res, i és feina a fer d'ara endavant el treure tot el suc possible a un articulat que ens ha de permetre, si res més no, tornar a ser senyors dels nostres destins en determinades qüestions. Més endavant vindrà la tasca més feixuga: intentar la reforma, el millorament i l'ampliació de competències de l'Estatut, mitjançant la modificació constitucional del mateix, però això serà quan hàgim demostrat que servim sobradament per governar-nos sols i que les atribucions que tenim se'ns han quedat petites. Arribar a demostrar-ho requereix el pas de molt temps, treballant seriosament amb capacitat, sacrifici i dedicació plena: no solament dels capdavaners de les nostres institucions, sinó de tot el poble apinyat com un sol home, cada u assumint les seves responsabilitats i rendint el cent per cent, tant en els respectius treballs i ocupacions com en la tasca comuna de fer poble que ens hem d'imposar.

Aquesta futura reforma de l'estatut arribarà pels seus passos comptats; abans, però, suposant el positiu resultat de la consulta popular del dia 25 d'Octubre, caldrà anar cobrint els passos establerts d'antuvi: promulgació oficial, convocatòria per l'actual Consell Executiu de la Generalitat provisional de les eleccions al Parlament, celebració d'aquestes en el termini de seixanta dies, constitució del Parlament i elecció de President de la Generalitat, al temps que cessaran l'actual President i Consellers.

Però, en definitiva, jo volia anar a parar a un altre tema paral·lel al desenvolupat fins ara: la problemàtica presentació d'en Tarradellas a les eleccions parlamentàries catalanes. S'ha especulat molt sobre aquesta teoria, però l'Honorable no diu res, de moment. El que sí es podria assegurar és que la seva possible concurrència a les eleccions fa por a alguns partits polítics que voldrien

veure'l apartat definitivament del mapa polític per guanyar ells un protagonisme i gaudir d'unes possibilitats electorals (presidencialistes, potser) que en competència amb el President minvarien seriosament. Sembla que només l'acceptarien com a candidat dins les seves pròpies files partidistes o retallant les atribucions del President i deixant-les bàsicament en funcions de representació, però no de govern. Això comportaria el nomenament d'un "conseller en cap" del partit dominant, la qual cosa, naturalment, salvaria el protagonisme al qual em referia abans.

El seny, la capacitat, l'oportunitat política del moment i el no partidisme actual del President, junt a la salut i a les forces físiques que li romanguin, determinaran la decisió que prengui respecte a la seva candidatura a les eleccions. Ho veurem...

LLUÍS S.

ESPINET

CINE - PUB - SNACK BAR

***

**Carrer Ponent, 20 - Telèf: 42 06 93
ANGLÈS**

VIURE NATURAL

EL CÀNCER, AVUI I DEMÀ

Avui dia sovint es parla d'aquesta infermetat anomenada Càncer. Sembla que el tema preocupa a quasi tot el món. Les estadístiques ens parlen constantment del considerable nombre de malalts amb càncer i de la predisposició que tots tenim de sofrir-ne les seves conseqüències. Però realment, el càncer és el problema? O bé aquesta infermetat és un espontani i innocent avís de la Natura? Aquesta és la qüestió.

La medicina alòpata (tradicional) no ha aconseguit gairebé res en la seva lluita contra el Càncer. Anys i anys d'investigacions, milions i milions de diners invertits no han servit de res. Continuem exposats a morir qualsevol dia de Càncer. Que amarga és la Vidal Diuen uns. Som com la llum d'una espelmal diuen els altres. Podem sentir tota mena de comentaris al respecte. Però jo pregunto: tan dolenta i malèfica és la Natura que en cosa de dies, mesos o anys deixa morir amb un tumor maligne?. No serà el Càncer una mena d'últimàtum que ens dona la Senyora Natura perquè ja n'està fins els nassos de menjar aliments artificials, carregats de química, conservants i colorants, de barrejar aliments incompatibles entre ells, de fer abús d'albúmines, fruita o líquids, de menjar depressa sense mastegar ni deu vegades, de córrer havent dinat o anar a dormir de seguida d'haver sopat, de dormir poc i portar una vida desequilibrada i neuròtica? No serà el Càncer el resultat o conseqüència lògica d'una vida malsana? Examinem la qüestió: les estadístiques donen una informació molt interessant al respecte. Els països més desenvolupats, és a dir, els més industrialitzats i consumistes, donen els percentatges més alts de proliferació cancerígena, mentre que ens els països menys desenvolupats, és a dir el Tercer Món, el nombre de malalts per tumor cancerígen és considerablement menor. Per exemple els Estats Units d'Amèrica, Països Nòrdics, Alemanya, Anglaterra, etc.. pertanyen al primer grup. En el segon grup del Tercer Món, podem destriar-ne nombrosos casos de tribus encara primitives que seguint els seus **costums naturals**, i patrons de conducta **antiquíssims**, desconèixen pràcticament aquesta infermetat; per exemple: els indis sioux d'Estats Units d'Amèrica. Aquest arcaic poble de Nordamèrica, conserva encara els seus costums des de fa molts anys, viu d'acord amb la natura, menjant el just i necessari, ni poc ni molt, es relacionen **harmònicament** amb el seu entorn vital, compenetrats amb tots els elements naturals, la Lluna és per ells com una germana, el Sol com un germà, caminant ben arrelats sobre **el seu terra**, enlairant suaument el cap fins el Cel Blau. En el camp de les relacions humanes els patrons de conducta els permeten d'ésser espontanis, senzills, sans i sobretot sense inhibicions. Es mostren els uns als altres tal com són, sense cap hipocresia, sense cap temor, deixant viure plenament els seus desitjos afectius sexuals.

Tots som conscients de que no portem un vida equilibrada. En el camp dietètic, l'alimentació artificial i desequilibrada provoca greus problemes digestius i eliminatoris. L'excés d'albúmines, carn, ous, peix, etc, és l'origen d'una deficient eliminació i acumulació de líquids i grasses. Les digestions es fan encara més lentes i pesades quan es barregen productes incompatibles entre ells (exemple: fruita-verdures) o es masteguen poc els aliments (caldría com a mínim mastegar unes 50 ó 60 vegades els aliments) o l'estress

(conegut per nervis) interfereix en la digestió. D'ací sorgiran les diarrees o crisi eliminatòries, **estranyiments**, gastritis, colitis, diversos estats congestius i inflamatoris, la coneguda llaga a l'estómac o al budell, etc. Però la mala digestió portarà conseqüències pitjors per als òrgans eliminatoris, el fetge, encarregat de filtrar i separar les toxines i grasses abans de passar l'aliment a la sang, esdevindrà esgotat per tant treball i entrarà en situació patològica, deixant de funcionar a rendiment normal, això provocarà un embrutiment general de la sang i el cos. El ronyons en la seva funció de filtratge quedaran aviat congestionats i inflamats en el seu intent de filtrar quantitats excessives de líquids i albúmines. En conseqüència moltes grasses i líquids no seran eliminats per la via normal de l'orina o la suor. Això donarà per resultat acumulacions en el nostre cos: congestió nasal, auditiva, pulmonar, acumulació en els pits, en els ronyons (pedres), en els òrgans sexuals, en la pell en forma de taques (eczema) acumulació als peus, genolls, sota els ulls, etc... Aquests dipòsits són indicatius en tot moment de que quelcom no funciona degudament en el nostre cos. Venen a ésser el primer avís que la senyora Natura ens dona abans de l'últimàtum: el Càncer. Tinguem en compte que d'aquestes acumulacions de grasses o líquids naixeran probablement els tumors malignes. Tot té un **perquè** i la Natura no és pas nefasta ni dolenta, ella només **reacciona i prou**. De nosaltres i de **ningú més** depen que la reacció sigui bona o dolenta. Segons el que mengem, com masteguem i visquem, acumulem o no excés de grasses o líquids en el nostre cos.

Si l'alimentació és important, tant ho és portar una via psíquica ben sana. Està demostrat que tota inhibició d'un impuls instintiu i espontani (afectiu, sexual, agressiu, etc.) provoca greus desequilibris hormonals prou importants com per a degenerar en Càncer. Per això, com deia abans, el Sioux és dels pocs pobles que desconeixen pràcticament aquesta dolència. La vida neuròtica moderna ens posa en clara predisposició a sofrir les conseqüències d'aquesta dolència. Per això cal portar una vida ben sana i equilibrada, respirar profunda i lentament, visquem sense "stress" continuat, mengem el just i necessari de la forma més natural, equilibrada i **lenta** possible, portant una vida emocional tranquil·la d'acord amb el viure natural.

Eliminant les causes d'aquesta dolència tan terrible no restarà cap possibilitat de provocar tumors malignes.

El Càncer, per les seves característiques podríem dir "degeneratives" no té cap més solució que la Vida Natural i equilibrada. La medicina tradicional no hi té res a pelar perquè aquesta dolència no és pas una infermetat qualsevol, és el resultat de tot un procés de mala vida, digestió-alimentació al llarg de molts anys. Són els dipòsits de grassa i líquid la llavor del Càncer. De matar la llavor es tracta i no de matar l'arbre ja crescut. Perquè el tumor maligne és com un arbre que enfonsa les arrels sobre la terra, (el nostre propi cos). Recordem per això que mai l'home trobarà cap eina per a tallar aquest arbre d'arrel. Però sí poder prevenir i no deixar que l'arbre maligne creixi dins nostre. **La responsabilitat és nostra companys!** No intentem cercar la solució fora, quan ja sabem que es troba dins nostre....

Fins aviat

ANGEL BONET I CANADELL

El càncer pot ser degut a un desequilibri per excés de líquids i fruites (YIN) o excés d'albúmines i d'altres productes forts i pesats (carn, ous, lactis, picants,)
L'equilibri és la solució.

TEMPS LLIURE

En aquest passat mes d'octubre hem tingut l'oportunitat de poder disfrutar d'algunes de les obres que diferents grups teatrals, entre ells el famós Teatre LLIURE, han assolit en el Teatre Municipal de Girona.

Farem un petit resum del que han estat i el que ens ha semblat les següents obres.

Dimecres, 24 d'Octubre 1979

Nit 22'30

THE BATSHEVA DANCE COMPANY TEL-AVIV

La companyia de Dansa Batsheva fou creada l'any 1964 per la seva fundadora i mecenes la Baronesa Batsheva de Rothschild. Actualment la Companyia està formada per ballarins procedents dels Kibbutzim i ciutadans d'Israel, Egipte, Amèrica i Escandinàvia. D'ençà del seu debut, el 1964, que constituï un important esdeveniment cultural a Israel, la Companyia de Dansa Batsheva ha assolit èxit i renom universals. Les seves freqüents gires per Europa i Estats Units l'han fet mereixedora d'elogis en general i cada vegada són més nombrosos els seus admiradors. També ha guanyat premis i mencions.

Dijous, 25 d'octubre 1979

Nit 22'30

COR MADRIGAL DE BUDAPEST

EL COR MADRIGAL DE BUDAPEST, un conjunt de cambra que segueix una ruta particular dins l'art coral hongarès, té tot just una vintena d'anys.

El cor es diferencia d'altres agrupacions no solament pels seus objectius i el repertori sinó també per la seva mateixa composició.

Els membres del Cor Madrigal són tots ells, per dir-ho així, virtuals solistes; alguns d'entre ells són excel·lents intèrprets d'oratoris i han estat premiats en concursos internacionals de cant.

Dilluns, 29 d'octubre 1979

Nit 22'30

LA BELLA HELENA

LA BELLA HELENA és una de les operetes més famoses de Jacques Offenbach, l'obra del qual és inseparable del II Imperi Francès, la dictadura de Napoleó III. Com a creador de l'opereta en tant que gènere escènic musical, Offenbach la contraposa a l'òpera del seu temps, perfectament construïda, però buida de continguts.

D'una manera lleugera i divertida presenta la falsedat moral de l'alta societat, la seva cultura fictícia, la corrupció amagada, etc.

La mitologia li permet atacar els herois del seu temps amb la màscara del herois antics.

Dimarts, 30 d'octubre 1979

Nit 22'30

ROSA I MARIA

La història de Maria, una dona genuïnament polonesa, es converteix en mans d'Ireneusz Iredynski en una història d'abast universal, directa. Potser també hi intervenen les semblances que tenen com a poble POLÒNIA i CATALUNYA. Semblances històriques i, de vegades, físiques. Potser per això sovint, els seus homes també s'assemblen.

Dissabte, 3 de novembre 1979. Nit 22'30

Diumenge, 4 de novembre 1979. Tarda 18

L'ODISSEA

L'Odissea és, sobretot, un cant al mediterrà i als mediterranis. A través de les aventures d'Ulisses, hom hi va reconeixent algun dels eventuals trets del nostre comportament.

LA PENA DE MORT A GIRONA

Segles XVIII i XIX

Escrita per **CARLES RAHOLA**

Aquest assaig històric fou estampat a la impremta de La Casa D'assistència i Ensenyament de Girona en el mes de setembre de MCMXXXIV.

Tenim especial interès en fer sortir a les pàgines de LAPILASTRA una sèrie de fets que encara que no siguin del nostre grat no podem deixar de pensar que són història i que quelcom se'n pot treure per als dies en què vivim.

La pena de mort a Girona és un tema que ens ha preocupat sovint i ens ha interessat sobre tot en estudiar les guerres, les revolucions i les lluites civils —lluites entre germans, que són les més incivils de totes— del segle XIX.

De vegades ens hem preguntat: en aquesta Girona pacífica i plàcida dels nostres dies, on del nostre record, tan rars han estat les execucions capitals, ¿varen repercutir aquells esdeveniments d'una manera tan tràgica que uns homes, que per altra banda, potser eren honrats, pujaren al cadafal per motius purament patriòtics o polítics?

Durant gran part del susdit segle hem vist com sovintejaven a Girona les sentències de mort; com no sols

hi eren executats els criminals vulgars, sinó homes d'un sentiment patriòtic o d'una idealitat política

que, fos quina fos, creiem que havia d'inspirar almenys el respecte a la vida humana; com eren molts els indrets de la ciutat en els quals s'aixecava la força sinistra o es sentien les descàrregues dels afusellaments; com, per fi, solien ésser molt concorreguts aquests espectacles macabres...

Les notes recollides, especialment en els llibres de la Confraria de la Puríssima Sang, que, com és sabut, assistia pietosament els condemnats, han suggerit la idea d'aquest assaig sobre **La Pena De Mort a Girona**. Sentint de debó que el tema escollit no sigui plaent i lluminós com nosaltres voldríem, sinó més aviat amarg i ombrívol. Pensem que, tanmateix, de tot estudi històric, honestament fet, de faisó objectiva, però amb espurnes d'emoció, algun alligonament se'n pot treure per als dies que vivim i àdhuc per a l'esdevenidor.

(continua en el proper mes)

"Comissió d'Ensenyament i Cultura" de l'Ajuntament de Girona.

Espai de **PERE CODINA**

LA GENÈTICA D'AHIR FINS A VUI

Gregor J. Mendel (1822-1884)

Avui dia sembla que les paraules rares s'imposin i ens allunyin de la realitat, fent que allò que ha estat un fet evolutiu, espontani i natural, es torni com inaccessible per a nosaltres. I em refereixo per exemple quan parlem de la Genètica. Genètica, diu el diccionari, és la part de la Biologia que tracta de la variabilitat i transmissió de l'herència. Espontàniament s'observa que en la multiplicació de les espècies vegetals i animals, com també en l'home, els individus fills s'assemblen als pares.

L'home primitiu va passar d'una vida ambulat de caçador i recolector de plantes silvestres, a ser un home sedentari, a organitzar una primera ramaderia i agricultura fins que d'elles hi va dependre totalment. És lògic, doncs, que l'home intentés "millorar" aquests animals i plantes.

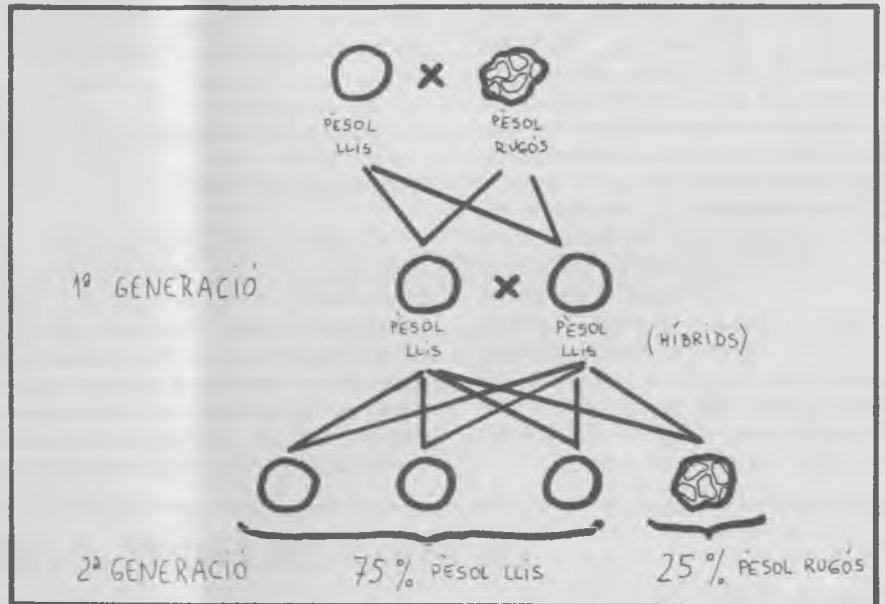
Per això l'experiència acumulada entre els pagesos al llarg del temps va desenvolupar un "art" de la cria d'animals, de manera que es varen crear noves varietats i algunes encaixaven amb els propòsits per als que havien estat pensats i s'adaptaven a les condicions del mitjà. El pagès defineix unes característiques que vol obtenir: color, tamany, forma, resistència... El seu treball consisteix en triar l'animal o planta que més s'assembli en algun aspecte, al desitjat. Aleshores aquell exemplar es creua amb un altre i com que el pagès suposa que les qualitats són heretables, els descendents també tenen aquella característica.

La Genètica va passar doncs d'un nivell purament d'ajuda econòmica de l'home, a interessar a científics que des de Charles Darwin varen aconseguir les meravelles de la ciència de la variació i l'herència.

I així, després de passar per Botànics i Zoològics, arribem a Mendel. Mendel

(Gregor) (1822-1884) era un botànic i biòleg austríac nat a Heizendorf. Va ésser alumne de l'Universitat de Viena i va ingressar a l'ordre dels agustins el 1843 fins arribar a ser rector del monestir de Königskloster. En el jardí d'aquest monestir va començar els seus experiments amb el "pèsol d'olor" que li van permetre establir que els caràcters de l'herència eren regits per lleis matemàtiques i es podien expressar amb probabilitats.

1.ª LLEI DE MENDEL

Va agafar dos línees pures de pèsols una de les quals tenia els pèsols llisos i l'altra els pèsols rugosos, i les va creuar artificialment. Els resultats foren que totes les llavors varen ésser de pela "llisa". En el segon experiment va sembrar pèsols HÍBRIDS i va deixar que es creuessin ells mateixos. Va obtenir els següents resultats: el 75% eran "llises" i el 25% eran "rugoses". Va dominar el caràcter LLIS, **Dominant**, i el caràcter RUGÓS, **Recessiu**.

El treball de Mendel, publicat el 1866 no va ser conegut en el món científic fins el 1900.

La Genètica en les seves més diverses formes, ha exercit un paper principal en la ramaderia, agricultura, en l'antropologia, la botànica, la zoologia i la veterinària.

S'ha utilitzat la Genètica en la ramaderia, seleccionant els animals que més rendiment donen, la vaca que fa més llet, la gallina que fa més ous... Molt important és també la selecció d'animals híbrids, dels quals és ben conegut el seu vigor i resistència (caball+ burro-mul), molt més que els seus progenitors.

En la Botànica potser s'ha adelantat més en aquest camp. Les plantes cultivades solen classificar-se de dues maneres: les plantes que es reproduïxen vegetativament (esqueixos, empelts, tubercles...)

i les que ho fan per mitjà d'animals, el vent, o bé que s'autofecunden. És el cas dels cereals, com el blat de moro, que pertanyen al segon grup, en el que s'han aconseguit híbrids o varietats resistentes a determinades enfermetats que se sap venen determinades per l'herència.

Les línees consanguínies (pures) de blat de moro donaven exemplars petits, dèbils, i de petita producció; però que quan s'híbridaven donaven exemplars molt més productius i més exuberants. Els resultats varen ser esbalaïdors. Al

1974 a E.E.U.U. l'augment de la producció de blat de moro va ésser de 300 milions de tones.

Tot això ha repercutit en els estudis genètics sobre l'home. Fins el 1900 no es va poder demostrar la relació de les teories mendelianes amb enfermetats com la ceguesa per els colors (daltonisme) i en les catarates. S'ha avançat molt en el camp de la Genètica humana i mèdica. Moltes enfermetats que es creien d'origen infeccios únicament, ara se sap que depenen d'un tant per cent de la dotació genètica de l'individu; per exemple la tuberculosi. En això han col·laborat molt importantment els estudis sobre els bessons idèntics.

Com s'han seleccionat plantes o animals a voluntat de l'home, s'ha parlat d'una selecció de la raça humana, escollint els individus genèticament més dotats i rebutjant els altres... s'anomena Eugenesia a la selecció de la raça humana, amb la qual entrem en judicis de ser superior i inferior; ha estat utilitzada en la política i per altres finalitats de superioritat ètnica.

Esperem, però, que els avenços de la ciència i en particular de la Genètica, siguin en favor de la natura, i en benefici de la humanitat.

M.ª DOLORS VILERT I HORTA

BÚSTIA DE LAPILASTRA

DES D'ANGLÈS

Benvolguts amics,

A l'últim número de LAPILASTRA s'hi pot veure una fotografia dels cartells que hi ha a la "carretera de la vergonya", un dels quals diu: "Honorable Sr. Tarradellas, quan ens l'eixamplars"? Tot seguit, un comentari vostre afegeix: "l'lastima que el Sr. Tarradellas no hi passés per aquí".

El motiu d'aquesta carta, doncs, és el de manifestar el meu desacord amb el cartell i el comentari que hi feu, perquè considero que amdues coses desprestigi la nostra Institució. És sabut de tothom que les competències de la Generalitat en aquests moments són mínimes, i per tant no correspon a ella arreglar la carretera sinó al Ministeri d'Obres Públiques. (Els diners els tenen "en el centre" que per alguna cosa van guanyar les eleccions).

Cauen en un error tots aquells que creuen que, de cop i volta, la Generalitat ens ho solucionarà tot; hem de pensar que l'Estatut encara no ha entrat en vigor i, més endavant, ja en parlarem com aniran els traspassos de serveis. Al meu parer, crec que seria de justícia canviar el cartell que hi ha a la carretera per un altre que anés dirigit a qui realment ha de solucionar-nos el problema, perquè una cosa és evident: d'allà on no n'hi ha no en pot rajar.

J. PUJOLRÀS

MOLTA IMPARCIALITAT

Donem les gràcies a la Srta. Anna Cabané per la seva bona memòria. Nosaltres creiem que com aquestes quantes alumnes que ella anomena, ni ha hagut moltes que foren més llestes i que la respectaven i l'estimaven tant o més que elles.

L'única raó deu ésser que no li feien la pilota. Senyoreta, una persona a nivell de cultura com el seu, crec que no ha de permetre aquest error, perquè moltes alumnes tenim un bon record de vostè, però pot ser que no ho hàgim demostrat prou.

UNES MARES EX-ALUMNES

Podeu escriure les vostres cartes a "Lapilastrea", avinguda de l'Assumpta n.º 49 posant-hi el vostre nom, n.º del carnet d'identitat i el nom o pseudònim amb que vulgueu que es publiqui la vostra carta.

Per raons d'espai preguem que les cartes no sobrepassin l'extensió d'un foli a màquina a doble espai.

La recepció d'originals per a la revista del pròxim mes es tancarà el dia 21 de Novembre.

LAPILASTRA

BANYUTS NO, GRÀCIES

*Dicenme, don Gerónimo, que dices
que me pones los cuernos con Ginesa;
yo digo que me pones casa y mesa,
y en la mesa capones y perdices.*

Francisco de Quevedo, 1580-1645

En el darrer número de LAPILASTRA i en la secció CRÒNIQUES DEL SENAT que escriu cada mes el nostre Senador Jaume, hi he llegit un paràgraf que m'ha sorprès. Parla d'una EMBESTIDA de l'Ajuntament de Bescanó contra LAPILASTRA. Com que això de EMBESTIDA no ho vaig veure prou clar, vaig buscar assessorament als diccionaris catalans, per tal de esbrinar el bon sentit d'aquesta paraula. Tenia por de que, al no estar prou al corrent de la nostra estimada però molt desconeguda llengua, entengués garces per perdis.

Després de molt buscar vaig arribar a la conclusió que EMBESTIDA no és paraula catalana, sinó castellana. EMBESTIDA al català vol dir atac o escornesa d'un animal banyut. Així doncs, queda molt clar. Per poguer embestir s'ha de portar banyes. Resumint, que amb molt bones paraules i després de donar-hi moltes voltes, el nostre senador ens ha tractat a tots els qui formem l'Ajuntament de banyuts.

Per la meua part tinc de dir que aquest descobriment m'ha causat gran sorpresa. És clar que sempre he sentit a dir que l'interessat és l'últim que se'n entera. Però, deixem-nos d'orgues, que l'assumpte és més greu del que sembla, i podria ser la causa d'una bona crisi al Consistori. Tots els consellers estem ara amb l'ai al cor, i ja no ens fiem de ningú. Inclús en sé d'un que ja ha anat a veure en Ramon "baster" per tal que li confeccioni un cinturó de castedat.

Arribant a aquest extrem i per tal de tranquilitzar una mica l'ambient, he recorregut a la ciència d'un personatge molt entès en banyes; tan entès que inclús ha escrit un llibre sobre aquest tema: ROL DE CORNUDOS. Aquest senyor és, ni més ni menys, que ex-senador de la darrera Legislatura i membre de la "Real Academia de la Lengua": EN CAMILO JOSÉ CELA, que en el seu llibre ha tingut la paciència de classificar per ordre alfabètic 364 espècies de banyuts. La cosa no és pas nova. En el segle XVII el francès Charles Fourier, ja va fer també una llarga tria de tots els cornuts d'aquell temps.

Encara més antigament, en el Fuego de Cuenca de l'any 1.189 ja hi trovem: "Qual quiere que a otro dixere malato o cornudo, peche dos si fuere prouado, et sobresto jure con dos vezinos que non sabe mal enel". També en Gonzalo Correas en el seu "Vocabulario" de Refranes ens diu que el cornut té relació amb el cucut "Ke este páxaro dizen ke buska los nidos axenos, i se kome los huevos i pone allá los zuios, i las otras aves le krian los hixos."

Dibuix realitzat l'any 1959 amb tinta xinesa i llapis de colors per Pablo Ruiz Picasso.

Com podem veure, de banyuts n'hi ha hagut i n'hi haurà sempre. Inclús l'ex senador en classifica un de molt curiós que diuen es vesteix de veí, per dormir amb la seva pròpia muller. Que ja és la repanoxa!

De totes maneres la EMBESTIDA del nostre Senador no crec que vingui d'aquest costat. Si llegim el LOTHUS MATRA, el llibre sagrat dels Sidonis, ens diu que a l'home li floreixen les banyes quan comet el pecat de pensar: "No pensis i no seràs banyut" (Salm CXXIII). Aquest i més pot ser el fons de la qüestió plantejada per en Jaume. Ell sap molt bé, perquè primer a estat vicari que rector, dels trencacaps que hi ha per portar el timó d'un poble. Les coses s'han de fer pensant-les molt bé. Al entrar a Can Sambola sabíem ja la tasca que ens esperava, de feina n'hi ha i de problemes també, però lluitarem sense defallir pel bé de Bescanó i l'unió dels bescanonins.

Que quedi molt clar que en cap moment ha passat per la barretina dels regidors l'ànim de voler fer la punyeta a LAPILASTRA. Si el Consistori a l'hora d'informar, ho vol fer amb un butlletí, de manera lliure i sense casar-se amb ningú, té tot el seu dret, i més encara quan es va decidir en sessió Plenària. Tot el que es pugui dir en contra és pura demogògia; allò de "buscar tres peus al gat".

LAPILASTRA ha de seguir la seva tasca amb més coratge que mai; s'ho mereix, té tot un poble que l'espera i la vol. ENDAVANT, COMPANYS, QUE HO FEU MOLT BÉ I AIXÒ ÉS FER POBLE.

Que ningú es trenqui les banyes, atribuint fets i opinions personals de regidors, a tot un Consistori. Encara que no ho sembli, ja tenim la democràcia i és el total de vots el que compta.

MATEU FRIGOLÉ TEIXIDOR
Conseller per Unió Popular Bescanonina

PASSATEMPS

ENCREUAT Nº. 8

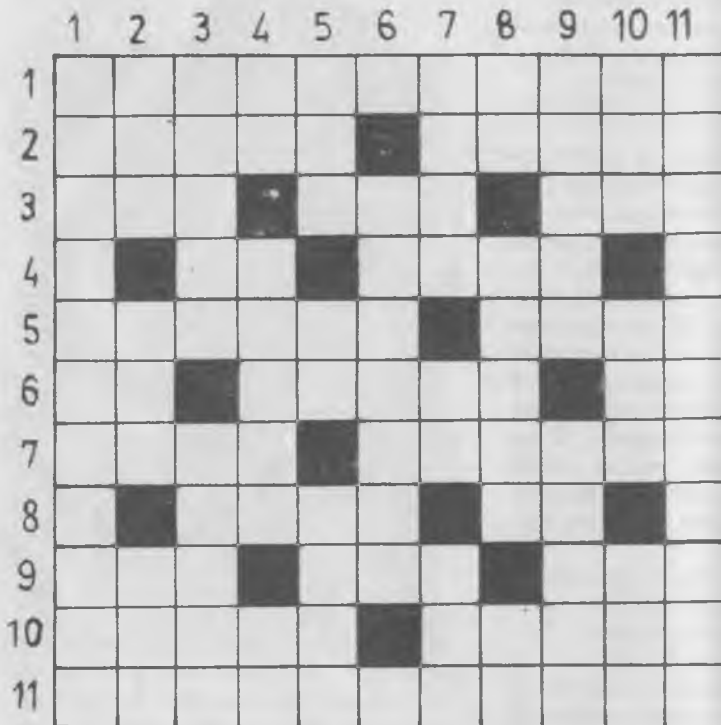
per Joan Vivó

HORITZONTALS

1.— Organisme que té cura del govern de Catalunya. 2.— Pren. Hi passa la llengua. 3.— Beguda alcohòlica. Judici, seny. Riu gallec (que no és el Sil). 4.— Consonant difícil de dir. Repetit, element conegut d'un problema matemàtic. Tros de terreny en el que hi creix herba per a pasturar el bestiar. Consonant. 5.— Que no serveix per a res. Dona diners que devia. 6.— Matrícula dels cotxes de Girona. Inundació provocada pel riu. Al revés, preposició. 7.— Ungla aguda i encorvada de certs animals. Denegaré. 8.— Vocal. Inculte, mancat de refinament. Al revés, femení de en. Cinquanta. 9.— Cinquanta dos. Filera de cotxes que van donant voltes amunt i avall d'un carrer. Planta hortícola que quan se'n ha menjat ho sap tothom pel seu fort olor característic. 10.— En castellà i femení, feliç que viu a les selves africanes. Organització d'origen italià, que controla els negocis estranys, principalment als EE.UU. Fas moure quelcom sense aixecar-ho de terra.

VERTICALS

1.— Un poble gironí on s'hi fa un garnatxa per xupar-se els dits. 2.— Amb llatí, jo. Al revés, animal semblant al cérvol. Al revés, el que és Juan Carlos I. Tal com sona, diminutiu de "Fernando". El que mana en un monestir u ordre religiosa. 4.— Al revés, una de les virtuts cardinals. Fa venir cap a ell. Negació. 5.— Estrany. Dos. Al revés, peix d'aproximadament un pam de llarg que es troba a la Costa Brava, entre altres llocs. 6.— Vocal. Anivellen. Consonant sinuosa. 7.— Llorer. Preposició. Al revés, nom de lletra. 8.— Quaranta nou. Tença el llum. El que diu el dolent de la pel·lícula quan el maten d'un tret. 9.— Cap (el que tenim al cim dels muscles). Al revés, pompa, ostentació. 10.— Interjecció per a donar coratge. Poble de la Cerdanya. En castellà, vaig embolicar. 11.— President de la Generalitat que es jubilarà aviat.

SOLUCIONS A L'ENCREUAT N.º 7

Horizontals:

1.— Complexitat. 2.— Ocupa. Aniré. 3.— Nas. MCL. RAL. 4.— D. Ir. Oste. E. 5.— Enciam. anaG. 6.— nE. Greix. LR. 7.— Suau. Rialla. 8.— A. Tram. Ra. F. 9.— Dos. Lax. Tei. 10.— Ocell. Anava. 11.— Reflexionar.

Verticals:

1.— Condensador. 2.— Oca. Neu. ocE. 3.— Música. atseF. 4.— Pp. riguR. Ll. 5.— laM. Ar. alleG. 6.— E. Comerma. X. 7.— Xals. li. Xai. 8.— iN. Taxar. No. 9.— Tiren. lataN. 10.— Ara. All. Eva. 11.— Telegrafiar.

minot

RACONS DE BESCANÓ

PER: PERE MAGRÀ I POU

Si bé el mes passat vaig oferir-vos unes fotos arran de terra, o més ben dit, arran d'aigua, ara aquest mes són dues fotos arran dels núvols i a una altura de 600 metres, volant a una velocitat de més de 200 km/hora i dintre d'una petita avioneta que estic segur que més d'una vegada heu vist sobrevolar Bescanó.

La vista que des de les altures es divisa de Bescanó, és molt acollidora, ja que el sol fet d'envolar-se de l'aeroport de Girona, i fer un viratge a la dreta, hom pot divisar poc després de veure les piscines de Mas Llundès, la gran vall on reposa el poble de Bescanó, que per cert, és ben petita la part edificada comparant amb la resta que un altre dia pot omplir-se de carrers. Dues coses també sobresurten a la vista més que d'altres, i que són: l'edifici de la fabrica del Sr. Casademont perquè és molt més alt que totes les altres edificacions i l'illa situada al bell mig del riu Ter i davant La Barca, deixant passar tan sols una mena de torrent d'aigua pel costat del poble.

El fet de sobrevolar Bescanó amb un petit avió, sol ser a vegades un xic desagradable a causa de les turbulències que es troben per damunt del poble, ja que en ser voltat de muntanyes, es formen unes corrents que t'obliguen a remuntar, perdent llavors l'encant de poder fer fotos a més baixa altura per a major detall.

Aquestes dues fotos, les he fet el diumenge dia 21 d'Octubre al migdia, mentre s'estava jugant el partit de futbol dels Juvenils entre el Bescanó i el Sant Roc d'Olot: La millor època per a volar és ara, en aquest temps i millor si el dia abans ha plogut, doncs això fa que l'atmosfera estigui neta.

Moltes vegades en passar per damunt del camp de futbol, he pensat que un dia es podria organitzar un llançament de paracaigudistes en el propi camp, i durant la mitja part. Veritablement és un espectacle molt bonic i que hem fet més d'una vegada a varis pobles de la província, amb un gran èxit. Faré passos per tal de fer-ho realitat.

Fotos: Pere Magrà.

Altura: 600 metres.

Velocitat: 200 km/hora.

Avioneta tipus: PIPER-CHEROKEE,
propietat del Real Aeroclub
Gerona-Costa Brava.

Data: 21/10/79

Equip de vol: Jordina Sala i Pere
Magrà.

DEP. RELACIONS PÚBLIQUES. Ad. B. E. nº 10.859/1

Estimem

tots els qui fan de la dansa
la més bella expressió
de la nostra cultura

BANCA CATALANA